

Nestor Mahno

Devlete Karşı Mücadele

Tarih: Ekim 1883.

Orijinal yayın: *Dyelo Truda*, No.17, October 1926, pp.5-6.

MIA Tercümesi: Haziran 2019/Nisan 2020, Deniz Muratlı tarafından.

Şundan çevrildi: <https://www.marxists.org/reference/archive/makhno-nestor/works/1926/10/against-state.htm>

Bu baskı: MIA, Eylül 2019; Nisan 2020'de düzeltildi.

Modern devletin, işçilerin toplumsal yaşamında, keyfilik ve şiddet üzerine kurulu olan örgütlenmiş bir otorite olduğu gerçeği devlet “proleter” de olsa “burjuva” da olsa geçerliliğini korur. Bir azınlığın, çoğunluğa karşı uyguladığı doğrudan şiddetten doğan baskıcı merkezçiliğe dayanır. Bu sistemin meşruiyetini dayatabilmek için devlet yalnızca tüfek ve paraya değil, aynı zamanda etkili psikolojik baskı silahlarına başvurur. Böyle silahların yardımıyla, siyasetçilerden oluşan küçük bir grup, toplumun tamamını, özellikle de çalışan kitleleri, dikkatlerini devletin tesis ettiği kölelikten uzaklaştıracak şekilde psikolojik olarak zapteder.

Dolayısıyla eğer modern devletin örgütlü şiddetiyle mücadele edeceksek, görevin boyutuna uygun, güçlü silahlar kullanmamız gerektiği oldukça açık olmalı.

Şimdiye kadar, devrimci proleterya tarafından baskıcıların ve istismarcıların – devlet ve sermaye – gücüne karşı kullanılan özgürlükçü fikirlerle uyumlu toplumsal eylem yöntemleri, işçileri tam bir zafere götürmeye yeterli olmadı.

Tarihte işçilerin sermayeyi yendiği oldu, ama daha sonra bir devlet gücü ortaya çıktı, işçilerin sırtından başarı elde edebilmek için özel sermaye ile devlet kapitalizminin çıkarlarını kaynaştırdı ve böylece zafer işçilerin ellerinden kaydı.

Rus Devrimi'nden elde edilen deneyim bu konudaki eksiklikleri apaçık şekilde gözler önüne serdi. Bunları unutmamalı, hatta iyice anlayabilmek için çaba harcamalıyız. Rus Devrimi'nde devlete karşı olan mücadelemizin, saflarımızdaki dağınıklığa rağmen kayda değer olduğunu kabul edebiliriz: Her şeyin ötesinde, söz konusu tiksindirici kurumun yok edilmesi konusunda.

Ancak, buna karşın, işçilerin özgür toplumunu ve toplumsal yapılarını inşa etme konusunda, ki gerçekleşseydi işçilerin, devletin himayesi ve baskıcı kurumları olmadan refaha ulaşabilmesini sağlayabilirdi, mücadelemiz yeterli değildi.

Biz özgürlükçü komünistlerin ya da anarko-sendikalistlerin Rus Devrimi'nden sonra olacakları tahmin edemememiz yeni toplumsal faaliyet biçimlerini zamanında tasarlayamamamız, Devrim'in ön saflarındaki grup ve örgütlerimizin birçoğunun siyasi ve sosyo-stratejik politikalarında duraksamasına yol açtı.

Devrimsel önem teşkil eden bir durum ortaya çıktığında aynı hataların tekrarlanmasını engellemek, ve örgüt saflarımızın bağdaşımını korumak istiyorsak, öncelikle tüm kuvvetlerimizi tek bir etkin kolektifte birleştirmeli ve zaman kaybetmeden ekonomik, toplumsal, yerel ve bölgesel konulardaki düşüncelerimizi etraflıca (özgür sovyetler) tanımlayıp, özellikle de devletle mücadeledeki devrimci görevlerini genel hatlarıyla ifade etmeliyiz. Günümüz yaşamı ve Rus Devrimi bunu gerektiriyor.

İşçi ve köylü kitlelere dâhil olup, onların zafer ve yenilgilerinde etkin olarak yer alanlar, şüphesiz bizimle aynı sonuca varacaklardır ve devlet tamamen ortadan kalkana kadar devletle mücadelemizin devam etmesi gerektiğini takdir edeceklerdir: Aynı zamanda bu mücadelede en zorlu görevi devrimci silahlı kuvvetlerin üstlendiğini kabul edeceklerdir.

Devrim'in silahlı kuvvetlerinin toplumsal ve ekonomik birimlerle bağlantılı olması önem taşımaktadır, ki çalışan insanlar devrimin ilk günlerinden itibaren kendilerini örgütleyebilsinler ve yaşamın tamamen öz yönetimi, tüm devletçi yapıların erişiminden uzakta gerçekleşebilsin.

Bu andan başlayarak, anarşistler dikkatlerini Devrim yönüne vermeliler. Devrim'in silahlı kuvvetlerinin büyük ordular ya da çok sayıda yerel müfrezeler halinde örgütlenmesi durumunda devletin görevlilerinin ve muhafızlarının alt edileceğine ve böylece devrimi destekleyen işçi kitlelerin, geçmişle olan tüm bağların kesilmesine ve yeni bir sosyoekonomik varlığın inşasına ilişkin son detaylarla ilgilenebilmek için ihtiyaçları olan şartların sağlanacağına ikna olması gerek.

Ancak devlet, kuşattığı birkaç bölgeye tutunacak ve işçilerin yeni hayatlarına uzanan yola çeşitli engeller yerleştirmeye çalışarak insanlığın mutlak kurtuluşunu amaçlayan yeni ilişkilerin düzenli gelişimini ve büyüme hızını yavaşlatacaktır.

Devletin nihai ve mutlak tasfiyesi, ancak işçilerin mücadelesi mümkün olan en özgürlükçü çizgide ilerlediği, işçiler toplumsal eylemlerinin yapılarına kendileri karar verdiği sürece gerçekleşebilir. Bu yapılar, toplumsal ve ekonomik öz yönlendirmenin organları, özgür “otorite karşıtı” sovyetler olarak iş görmeli. Devrimci işçiler ve öncüleri – anarşistler – bu sovyetlerin doğasını ve yapısını incelemeli ve sonrasında devrimci işlevini belirlemeli. Özgür bir toplumu kurabilmek için devletin tasfiyesini gerçekleştireceklerin saflarında anarşist fikirlerin evrimini ve gelişimini sağlayacak asıl şey bu olacaktır.
